

INNEHÅLL:

Bert Jonson, en intervju	1
Varför vegetarism?	4
<i>Ivan Troëng:</i> Experimentet med månstenen	7
<i>Agne Windmark:</i> Att vara ensam med mänsklig- hetens stora	8
<i>Sven Rosén:</i> Några fall av förutvetande i lit- teraturen?	10
<i>Dénis Lindbohm:</i> Medan jag är	12
Vedanta	13
Bokrecensioner	15
<i>SM:</i> Healing	16

Hälsolitteratur:

Are Waerland:
I sjukdomarnas häkkittel. 25:50.

Are Waerland:
Hälsans handbok. 10:50.

Are Waerland:
Den stora livsharmonin. 10:50.

Nils Kalén:
Vettig föda. 5:—.

Olof Thorborg:
Fasteboken. 7:85.

Sökarens postorderbokhandel
Box 3063, 103 61 Sthlm 3
(moms och porto tillkommer)

BERT JONSON

En intervju

Bert Jonson i yoga-ateljén med sin "andliga kompis",
boxern Yoga.

Bert Jonson i Göteborg är en mångsidig sökare och levnadskonstnär. Han är självlärd lärare i yoga, sysslar med andningsövningar och meditation, är vegetarian och Martinus-man, och han är också jazzmusiker och ger egna teaterföreställningar, där han samlar allt som han tillägnat sig "i en gryta"... Där finns yoga, spiritualism, ockultism, reinkarnation, flygande tefat...

Han säger om yogan:

— Den är motorn bakom alltihop. Den alstrar en viss kraft, som jag sedan använder för att "åka"... åka i olika riktningar. Yogan ger mig en positiv kraft, som jag njuter av, och med den kraften vill jag skapa.

— Vad går din yoga ut på?

— Jag praktiserar hatha-yoga, den kroppsliga yogan, "för att stämma gitarren", stämma det kroppsliga instrumentet. Jag håller på med såda-

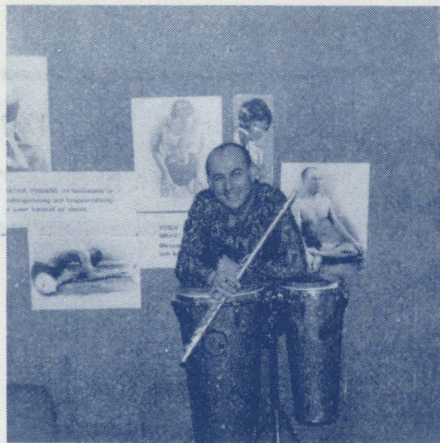
na övningar som man har visat fungerar, och där har vi huvudställningen framför allt — och så dom klasiska ryggställningarna. Det är framför allt statisk yoga, d.v.s. man ligger i en ställning i 5—30 minuter och mediterar.

— Är det fysiskt påfrestande övningar?

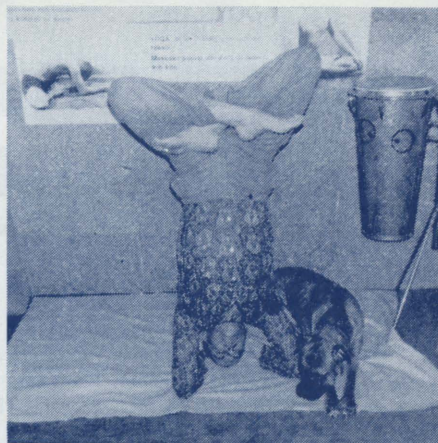
— Inte påfrestande i idrottslig bemärkelse. Vissa övningar kräver en viss kraft, men man vilar i ställningen. Det är ett passivt system, där pranakraften fördelas mellan organen, när man vilar efter en yogaställning.

— Yoga betyder förening — med Gud. Har yogan för dig något syfte till sådan förening?

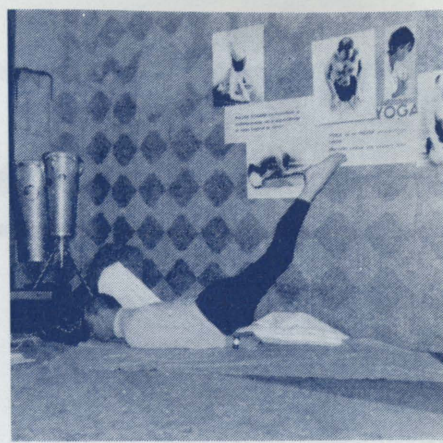
— Jag tror knappast att man under de förhållanden som man lever i en modern storstad kan komma så långt som till förening med Gud —

"Flöjt-conga-kosmisk atmosfär"

"Huvudställningen" med benen i lotus

"Gräshoppsställningen"

så som regndroppen förenas med havet... Men man kan komma långt som människa. Jag försöker inte alls uppgå i något samadhi eller nirvana, utan jag vill bli positiv, vill skaffa mig visshet så långt jag förmår med de övningar jag praktiserar, visshet på det metafysiska området. I vår ytterst sargade tid är eskapism ett grovt brott om det som mål endast avser navelidisslande narcissism. Jag vill med yogans kraft söka skapa dispositioner utåt för rätt kosmisk kompassriktning och därigenom i

SÖKAREN

Nr 5 — 1970 — Årgång 7

Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 3
Red o ansv utg: Sven Magnusson
Postgirokonto: 70 60 47
Tel: 08/69 60 27

PRENUMERATIONSPRISER

Helår (10 nr) 27:50
Halvår 14:50

I Norge och Danmark kan prenumeration ske med svensk postgiroanvisning, varvid priset blir detsamma som i Sverige.

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postfack 10128, Helsingfors 10, postgiro 53 33-2. Helår kostar då mk 22,—; halvår mk 12,—.

Annonspriser (moms tillkommer):

Helsida 185:—, halvsida 110:—, kvartssida 65:—, småannonser 4:— per cm men minst 8:—.

Copyright resp. förf.

Tryckt hos
LJUSDALS TRYCK AB
Ljusdal 1970

Maha mudra (meditationsställning)

som siffran tio rymmer siffran två.

— Du håller ju också på med meditation.

— Meditation är yoga. Yoga är meditation. Yoga utan meditation skulle bara bli till ett slags halvmilitärt stöveltramp och gruppstudande hurtbullehusmodersgymnastik...

— Vad innebär meditationen?

— Den är en slags introspektion. Jag mediterar över ljusföremål, brukar använda en pannchakra, en punkt mellan ögonen, och där försöker jag mentalt att se. Som hjälp att fokusera tankarna brukar jag ha en gul tulpan, som jag upplever inifrån. Och det är just i dessa meditativa tillstånd som jag fått en visshet om att "det finns något bortom bergen", ty dom krafter som tillförs under meditation och dom idéer som kommer, härrör från en annan källa än om jag skulle sitta med kutig rygg i en vrå och försöka spränga hjärnan med en massa intellektuella uträkningar.

— Mediterar du över vissa begrepp?

— Nej, jag försöker helt nollställa medvetandet, sopa det rent, därför att jag har märkt att ju lugnare medvetandet blir, desto mer ser jag på botten av det — sådant som jag tycker är positivt. Ofta i meditations-

ställning far jag upp och hämtar pennan och börjar skriva, idéer som jag sedan använder i musiken, teatern o.s.v.

— Du är ju vegetarian. Varför?

— Jag mår så mycket bättre av vegetarisk föda. Det kan jag säga, eftersom jag har varit "kannibal" tidigare och levt väldigt mycket på kött — så jag kan göra en jämförelse. Jag tycker också att vegetabilerna rent estetiskt är mer tilltalande; det är liksom en vackrare form av föda. Men det viktiga är ju etiken: jag är pacifist, och jag tycker att allt lidande vi tillfogar de högre däggdjuren, t. ex. vivisektionen, är något fruktansvärt, barbariskt. Etiska skäl, estetiska skäl och hälsoskäl gör att jag aldrig kommer att gå tillbaka till köttet.

— Lär du ut vegetarism på dina kurser?

— Jag försöker inte påverka någon i vegetarisk riktning. Det där är en personlig utvecklingssak. Skulle man börja plädера för vegetarism och varna för kött, läser sig folk bara och börjar försvara biffen — och man skulle göra mer skada än nytta. Man får vara psykolog och ta det försiktigt, inte tränga sig på.

Bert Jonson berättar så om den teater han försöker skapa: en kosmisk teater. Han har gett tre skåde-

spel. I stället för att hålla högtidliga, pretentiösa föredrag har han teater. Han "gör en gryta" av allsammans: yoga, spiritualism, ockultism, reinkarnation, andevetenskap; kärnan i de stora världsreligionerna, såsom hinduismen, buddismen, kristendomen; karmalagen, interplanetariska besök — allt i en slags halvbuddhistisk jargong och med rökelse, citarspel och vackra färger.

Avsikten är att åstadkomma en tilltalande anrättning så att människorna öppnar sig för de ting det är fråga om. Det är lekfullhet, allvar och humor, en helt okonventionell teater.

Bert är också jazzmusiker. Han tycker om denna konstform därför att utövaren där kan lägga fram sin egen personlighet, spontant leva sig ut i musiken. Man kan spela en blues på 500 miljarder olika sätt allt efter sin egen sinnesstämning, sin egen art — mot en viss bakgrund i samordning med dom andra; det är harmonierna och rytmen. Jazzen har otroligt mycket att ge, säger Bert, men den bör utvecklas i litet mer andlig riktning.

Bert Jonson kan nås under adress:

YOGA-KULTUR
Box 5070
402 21 Göteborg 5
Tel: 031/24 07 97

Bert Jonson håller yogaföreläsning i Trollhättan, där Flyg-Motor hade en hälsodrive för ett par år sedan. Stort utrymme gavs f. ö. åt vegetarisk kost.

VARFÖR VEGETARISM?

Vegetarianerna är en liten minoritet i vårt samhälle. De allra flesta människor finner det naturligt, ja nödvändigt, att äta kött, och de betraktar väl gärna vegetarianerna som en avvikande grupp, en hälsospekt. Kött-och-potatis är ju den svenska nationalrätten.

Hur många vegetariskt levande personer det finns i vårt land är obekant. Hälsofrämjandet har cirka 3.000 och Svenska Vegetariska Föreningen cirka 1.700 medlemmar. Åtskilliga vegetarianer tillhör inte någon av dessa föreningar, men många torde vara medlemmar i båda. Vi skulle tro att

det finns minst omkring 5.000 verkliga vegetarianer i Sverige, varav de allra flesta har mjölk och mjölkprodukter i sin kost. Dessutom finns det många som delvis följer den vegetariska rörelsens idéer t. ex. genom att vara råkostare; det kan röra sig om 25.000—30.000 personer.

Vi har lyssnat på fyra vegetarianer, som berättat om varför de valt en köttlös diet. Deras skäl skiljer sig ganska mycket från varandra, men gemensamt för dem alla är erfarenheten att deras livsföring är hälsosam.

HENNING KARSTRÖM

Docent Henning Karström är adventist och övertygad vegetarian. Som biokemist och näringsfysiolog kan han tala med auktoritet i hälsofrågor. Han berättar om hur det kom sig att han blev intresserad av vegetarismen.

— 1934, när jag arbetade hos professor A. I. Virtanen vid Biokemiska Forskningsinstitutet i Helsingfors, där jag börjat tio år tidigare, upplevde jag en inre religiös kris i mitt liv, vilken förde mig till adventismen. Som biokemist ägnade jag mig mycket åt näringsfysiologi, och i adventrörelsen fann jag till min förvåning en religiös riktning som även hade hälsofrågor och då även näringsfrågor på sitt program. Deras hälsobudskap intresserade mig i högsta grad.

Under årens lopp konstaterade jag sedan alltmer att principerna i adventistsamfundets hälsolära bekräftas av den moderna näringsvetenskapen. Jag var docent i biokemi vid Åbo Universitet 1950—1958 och vid samma tid rektor för adventistsamfundets skola i Finland. Jag kom i dessa mina båda befattningar att syssla mycket med hälsofrågor: om somrarna förestod jag sommarsanatoriet vid skolan och om vintrarna föreläste jag biokemi och näringslära vid universitetet. Det var alltså både på grund av min religiösa övertygelse och mitt yrke som jag kom att ägna mig åt frågor rörande människans näring.

Jag kunde på rent vetenskaplig grund konstatera att vegetarism är det bästa för vår hälsa, och jag har i min egen livsföring funnit detsamma. Jag hade ganska dålig hälsa före år 1934 men kunde som vegetarian konstatera att den blev allt bättre. Jag har alltså själv fått erfara att det lönar sig att gå den vegetariska vägen.

Henning Karström

— Finns det något ställe i bibeln som Ni stöder Er på?

— Ja, i Första Mosebok, 1:29, nämns det vilken föda vår Herre gav oss. Det är den vegetariska födan. "Se, jag giver eder alla fröbärande örter på hela jorden, och alla träd med fröbärande trädfrukt; detta skolen I hava till föda." Första kapitlet i Daniels bok är också mycket intressant. Där omtalas ett tio dagars försök med vegetarisk kost, vilket gav ett glänsande resultat.

— Kan man säga att Ni är vegetarian av etiska skäl?

— Nej, jag uppfattar — enligt bibelns lära (1 Kor. 6:19, 20) — vår kropp som ett tempel åt den heliga Ande och anser att vi människor är förvaltare av den kropp vi fått av Gud och att vi en gång kommer att ställas till svars inför levande Gud för hur vi skött detta förvalterskap. Vegetarismen har alltså en djup andlig bakgrund — men det är ju inte bara fråga om vegetarism utan om en hälsoenlig livsföring i allmän-

het, t. ex. tillräcklig kroppsrörelse ute i frisk luft; tillräcklig sömn, vila och rekreation; måttlighet vid ätandet; regelbundna måltider; undvikande av mellanmål samt sena måltider; ändamålsenlig klädsel o.s.v. Dessutom bör vi se till att vi alltid har ett gott samvete och ett glatt sinne, ty "ett glatt hjärta är en god läkedom, men ett brutet mod tager mårge ur benen". (Ordspr. 17:22)

Docent Karström är laktovegetarian. Han säger:

— Mjolk och mjölkprodukter skall vi inte avstå från här i Nord-europa, men tyvärr har vi börjat använda alltför mycket av detta, och på det sättet får vi i oss för mycket mättat fett som bidrar till uppkomsten av hjärt- och kärlsjukdomar.

Han framhåller till sist:

— Huvudavsikten med en hälsoenlig livsföring är att främja den harmoniska utvecklingen av människans ande, själ och kropp. Vi bör alltid minnas, att hälsans lagar är av gudomligt ursprung och att brytandet mot dessa lagar leder till sjukdom, lidande och olycka. Få människor har kommit till insikt om hur stor inverkan våra kostvanor har på vår hälsa, vår karaktär och på vårt eviga öde.

FRIEDRICH JÜRGENSON

Konstnären Friedrich Jürgenson i Mölnbo omtalar att han är vegetarian av etiska skäl, därför att han tycker om djur.

— Jag vill inte äta mina vänner, säger han. Att äta kött av en ko eller en kalv vore för mig detsamma som att äta min hund eller katt, som jag lekt med.

— Det är ju också ohälsosamt att äta kött, eller hur?

— Ja, det har visat sig att det är ohälsosamt, men när jag blev vege-

Friedrich Jürgenson

tarian, tänkte jag inte på det. Jag sa: aldrig vill jag vara medbrottslig i dödande av djur.

— Hur länge har Ni varit vegetarian?

— Jag började när jag var 18 år, under tiden i Ryssland.

— Finns det många vegetarianer i Ryssland?

— Då fanns det ganska många. Nästan alla mina vänner var vegetarianer. Mina föräldrar och min syster blev det på grund av mig. Jag kom hem och berättade hur jag bevittnat slakten, hur djuren stod i kö för att bli dödade. Det var fruktansvärt att se. — Detta är ingen sentimentalitet. Det är omänskligt grymt det som vi gör mot djuren, som är helt försvarslösa. Och det finns annan föda, och det skulle finnas ännu mycket mer vegetabilier för människor att äta, om det inte behövdes bete åt alla de djur som människor nu äter.

— Jag förstär att det var på grund av Er djurvänlighet som Ni gjorde filmen om fågeljakten i Italien, vilken visades i TV.

— Javisst. — Det var hemsamt att se hur fåglarna behandlades. Jag blev sjuk, illamående, när jag gjorde filmen. Jag kunde inte se på allt det där, och ändå måste jag filma. Man ville kasta sig ned och befria dessa stackars varelser, som låg där insnurrade med brutna vingar och ben. — Dom lovade att sluta med jakten men gjorde det inte. Löftet var rent bedrägeri.

— Har Ni någon uppfattning om vivisektionen?

— Ja, den är ännu värre.

Friedrich Jürgenson säger att vi

inte har någon rättighet att göra experiment på djur. Han talar också litet om de grymma djurfabrikerna, och han gör den reflektionen beträffande människans dåliga mentalitet att jorden synes vara en straffkoloni, som styrs av mentalt lågt stående individer. — Men livet är ett, säger Jürgenson — och det man gör mot en annan, det gör man egentligen mot sig själv. Att vi har krig, sjukdomar, fängelser och koncentrationsläger, det hänger samman med vår låga mentalitet, som tillåter oss att illa behandla och döda försvarslösa varelser. Vår hänsynslöshet verkar som en bumerang och straffar oss själva.

STURE LÖNNERSTRAND

— Det är nödvändigt att bli vegetarian, om man vill uppnå en högre mental utveckling, säger författaren Sture Lönnérstrand, och han förklarar: Det finns fina, subtila organ i människan, som på sanskrit kallas *Nada*. Ordet går knappast att översätta; man kan möjligen säga "gång" men det är inte gånger i vanlig mening utan gånger som är uttryck för "rörelse" och samtidigt är liksom "ljus". Dessa gånger är psykofysiska, de är belägna både inom och utom människan och kan därför kallas psykokosmiska. Genom dessa gånger når man andra, högre dimensioner, det som på sanskrit kallas *Akasha*. Hos en köttätare kommer inte dessa gånger fram utan ligger liksom i dvala. De blir täppta av slagg, fyllda av orenhet. Köttätandet förhindrar alltså renhet i dubbel bemärkelse. Utan renhet är ingen högre mental utveckling tänkbar.

— Är detta, som Ni säger, grundat på de urgamla, heliga, indiska skrifterna?

— Ja, men det är lika aktuellt nu som den tid för oerhört längesedan då Vedaböckerna skrevs. Den som vill studera avancerad Yoga eller någon annan form av mental träning, som förr eller senare logiskt måste leda till Yoga, måste också förr eller senare lära känna detta. En med denna utveckling samhörig faktor är det som i gamla tider kallades *förbundet med djuren*. Vid ett avancerat mentalt studium upptäcker man att människan är beroende av djuren, liksom sammanhänger med dem genom *Nada* psykokosmiskt, mentalt, psykofysiskt. Människan är med andra ord själv delvis ett djur och hennes "djurväsen" så

Edgar Kupfer-Koberwitz:
MÅSTE VI DÖDA FÖR ATT LEVA?
Etik och fakta om vår föda.
Kr. 10:— + moms och porto.
Sökarens postorderbokhandel

att säga opponerar sig mot att hon äter sig själv. Hon blir inte bara likätare, hon blir en sorts kannibalisk "självätare". Man måste alltid komma ihåg att naturen hör ihop med människan, växter och djur. När jag blev vegetarian, började jag känna djurens och växternas lugn. Djuren förstod att jag var deras vän, de reagerade annorlunda därför att de inte behövde insupa den ständiga likstanken och alltså slapp fruktan för någonting genuint ont.

— Kan man uppnå en högre mental utveckling, om man är köttätare?

— Möjligen en viss sporadisk ansats till högre utveckling. Men en kontakt med *Nada* kan rentav skada människan, göra henne sjuk, döda henne. Gångarna är tilltäppta, man kan jämföra det med förkalkning i kärlen. Det blir som en sorts infarkt. Det blir en kamp mellan kraft och hinder som kan bli mycket riskabel. Den som vill nå högre mental utveckling måste göra sig besväret att förbereda sig. Själv var jag tvungen att helt överge kött dieten som blivit mig mer och mer motbjudande. Jag kände att jag började bli fysiskt svag, att jag inte orkade, att jag var rädd. Det är nu omkring 10 år sedan. Belöningen började komma efter någon tid i form av lyhördhet, känslighet, skarpsynthet och förnyad styrka. Någonting annat som bör påpekas i sammanhanget är att man inte får röka. Man blir givetvis inte mentalt utvecklad bara genom

Sture Lönnérstrand

att bli vegetarian; man måste fortsätta vidare på den inslagna vägen. Vegetarianism är med andra ord ett oerhört viktigt hjälpmedel, men det är inte metoden, det är i och för sig ingen mental träning, om det också kan inspirera till mental träning.

Om den kroppsliga utvecklingen säger Sture Lönnerstrand vidare:

— När Nada-gångarna vidgas och kommer fram och man når en högre mental utveckling, uppnår man också en högre fysisk utveckling. Nada påverkar också andra gånger och andra rörelser i kroppen, kroppen är ju i stor utsträckning gånger och rörelser, det betingar själva livsprocessen. Man får bättre kroppskrafter, man får bättre kontroll över kroppen både i stillhet och rörelse och över andningen som ju är den genomgående rytmiska rörelsen i kroppen. Denna form av Yoga kallas på sanskrit *Tantra*.

Sture Lönnerstrand påpekar slutligen hur viktigt det är att få en vegetarisk kost som är ren — på sanskrit *satvisk* — en obesprutad, giftfri, oförfalskad kost. Numera kämpar ju naturen i större eller mindre grad mot förgiftningen. Han tror dock att en vegetarian bättre kan göra sig kvitt gifterna än en köttätare. Idealet är ju att vegetarianen blir yogi. Han får då ytterligare förstärkta möjligheter att stå emot förgiftningen, smutsen, orenheten.

För yogin finns det två villkor som är absoluta, förenade i en dubbel strävan till kunskap, till renhet.

ERLING JOHANNESSON

Lantbrukaren och journalisten Erling Johannesson i Strömstad är buddist. Han säger:

— Det är främst av etiska skäl som jag är vegetarian. Icke-dödan det är en kärnpunkt i den buddistiska läran, och även om Buddha inte förbjöd köttföda, är det för mig logiskt omöjligt att försöka vara buddist och vägra döda men samtidigt äta kött. Vegetarism anser jag är det enda följdriktiga med utgångspunkt från Buddhas lära om icke-våld.

— Men buddister i allmänhet är väl inte strikta vegetarianer?

— Nej, tyvärr. Det är inte jag heller, eftersom jag äter kött och fisk någon gång, när jag blir bjuden hos folk som inte känner till att jag är vegetarian.

— Hur länge har du varit vegetarian?

— Sedan början av 1950-talet, men när jag var i FN-tjänst i Mel-lersta Östern var det omöjligt att få grönsakskost. Jag tvingades då göra uppehåll med min vegetariska diet under två vinterhalvår, men jag mårde inte bra av det.

— Du finner det hälsosamt att vara vegetarian?

— Ja, jag mår mycket bättre av vegetarisk hälsokost än av att äta kött. Så hälsoskåpet för vegetarismen finns, men det är en bisak.

— Men Buddha själv åt kött?

— Det är möjligt, men om han visste att något djur blivit dödat bara för att tjäna som föda åt honom eller dem som följde honom, ville han inte äta det och inte heller att hans följeslagare skulle göra det. — Det är omdiskuterat om Buddha dog av skämt svinkött eller en mycket giftig svamp, som i Indien kallas likadant. Buddha förbjöd i princip ingen att äta kött, men han ville inte att någon skulle ådra sig dålig karma genom att med våld avbryta någon annan varelses liv. — Sedan kan man naturligtvis se vegetarismen som en positiv utväg för världens alltför många människor att lösa livsmedelsförsörjningen. Det är en förlust att låta grönsakerna passera djur innan de kan användas som mat. Man kan odla grönsaker i stället för timotej och klöver.

Syster Amita Nisatta i Stockholm säger att hon som egendomslös bud-distnunna (som "har övergett det borgerliga livet för det hemlösa") vilken lever på andras gåvor, bör äta den mat som bjuds henne, men hon föredrar vegetabilier och har varit vegetarian.

Erling Johannesson

DR CARL OTTOSEN:

Jag är vegetarian

1) emedan jag tror, att det är varje människas plikt och förmånsrätt att sträva mot den högsta utveckling, som är möjlig för henne att uppnå under de givna omständigheterna,

2) emedan växtfödan innehåller alla de ämnen som kroppen behöver och det i en renare och bättre form än i djurriket,

3) emedan den vegetariska kosten är mera lättsmält än den från djurriket härstammande,

4) emedan det vegetariska levnadssättet ger mera livskraft, bättre hälsa och större arbetsförmåga,

5) emedan kött icke blott är ett onaturligt utan också ett giftigt födoämne,

6) emedan det blir allt svårare att få friskt kött och sjukt kött är smittoförande.

Arbeta med oss...

— Gå med i WARDO!

WARDO, Box 7051, 550 07 Jönköping

UFO MOTALA söker kontaktmän och medarbetare i såväl Sverige som övriga länder. V. g. kontakta Carl-Axel Jonzon, UFO Motala, Fack 5, 590 53 FORNÅSA. Tel. 0141/701 91

MWO-healinginstrumentet och kroppsenergialstraren

omtaland i SÖKAREN nr 8, 1965

demonstreras av H. Schubert, som även ger behandling (t. ex. hembesök).

Adress: S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

Ref. och behandling:

Salong WALLENSTJERNA, Artillerig. 83, tel. 61 30 26.

Din personliga

BIORYTM

uträknas enl. medicinalrådet dr. Wilhelm Fliess' metod, byggd på strikt vetenskapliga forskningsrön.

1. Biorytmogram eller pulsationsrytm.

2. Högsta försäkringskydd mot den egna mänskliga faktorn.

Ovärderligt för bl. a. varje bilförare — enl. statistiskt underlag. Begär information! H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

Ivan Troëng:

EXPERIMENTET MED MÅNSTENEN

I Hälsingland finns en geologiskt mycket intressant formation, som består av en ganska betydande ansamling vulkaniskt material (magmatisk andesit) vanligen kallad dellenit. Delleniten bildar den barriär som skiljer de två sjöarna Norra och Södra Dellen från varandra. Enligt Bergqvist utgör delleniten ett typiskt exempel på vulkaniska material som månen tappade under sitt första varv runt jorden. Den har alltså ursprungligen bildats i Stilla Havsområdet och vid den enorma katastrof som slungade ut månen, följt med ut i rymden men tappats efter att ha seglat c:a ett halvt varv runt jorden.

Av en god vän fick jag en gång ett stycke dellenit. Det var från början c:a 20 cm långt och hade ett något ojämnt i huvudsak fyrkantigt tvärsnitt med måtten 4x2 cm. Om Bergqvist har rätt gäller alltså följande för stenen:

Ursprung: Stilla Havsområdet — rymdfärd till Sverige.

Tidpunkt: Slutet av tertiär (enligt min datering för c:a 11.800 år sedan).

Förflyttningssätt: Genom vulkanisk katastrof.

Den 14 september 1964 skickade jag till fem personer som jag vet har psykometriska och liknande gåvor vardera en flisa av stenen och ett brev med följande lydelse:

"Jag har i min ägo en sten, som jag har anledning tro har ett ganska intressant förflutet. Av den stenen skickar jag några flisor till vänner som har psykometriska och liknande gåvor. Skulle den lilla flisa jag nu sänder över locka fram något hos Dig eller hos någon som Du skulle vilja fråga, så är jag tacksam för en liten skriftlig redogörelse."

För försöket gäller att varje svar kan komma upp i högst 3 poäng. En poäng erhålles för varje rätt besvarad fråga rörande ursprung, tidpunkt och förflyttningssätt.

Följande svar har erhållits:

Första svaret kom från "Elisabeth" och är ganska långt, varför endast början citeras här.

"Flisan är tagen från en sten, tillhörande en hörnsten i ett tempel från en länge svunnen tid. Den är från en bergstrakt nära nuvarande Andarna. Den är från lemuriska ti-

den. Templet lades i ruiner vid den stora katastrofen..."

Vi har ursprunget rätt och tiden rätt — för länge sedan i lemurisk tid. Vidare nämns transportsättet — den stora katastrofen — varför vi får maximal poäng en trea!

Andra svaret erhöles från Anna L. och lyder sålunda:

"En ganska hög, spetsig bergstopp, som sticker upp ur havet. Först ser jag förhistoriska djur, någon slags ödlor, som rör sig på sluttningarna, så några människoliknande varelser, hårbeklädda. De är varken människor eller apor. Nedanför berget vegetationen som de lever av. Inga frukter kan jag se, bara gulgrönt gräs... Något fruktansvärt hände. Kanske en översvämning, men jag ser inget vatten. Alla varelserna flyr uppåt berget. Då de når toppen ser jag blixar, kalla klara eldsken över det hela. Så förnimmer jag ett djup, ett oändligt djup och på andra sidan kommer ett nytt berg, inte så högt som det första men vitare, renare. Det första var grått med inslag av brunt. Mellan dessa två, alltså i djupet, ligger årtusenden och åter årtusenden. Det var oerhörda krafter, har aldrig känt något sådant. I jämförelse med dem är våra vätebomber som leksaker..." — Senare har Anna sagt mig att hon fick en stark känsla av siffran 12.000 år.

Detta svar stämmer i flera avseenden ännu bättre än det första med vad jag anser har hänt. Den förhistoriska tiden — sentertiära djur — den tydligt vulkaniska katastrofen — uttrycket "kanske en översvämning men jag ser inte något vatten" är ytterst intressant. Inom det område som bildade månen förekom inga översvämningar vilket dock var fallet på hela den övriga jordytan! Det oändliga djupet bör ha varit rymdens oändliga djup. Katastrofens styrka är rätt angiven — mot den är våra största bomber leksaker. Poängtalet blir enligt de uppställda reglerna två, eftersom ingen uppgift om platsen ges.

En ytterligare "läsning" följande kväll gav bl. a. detta resultat:

"Nu var jag nere på havsbotten, hörde hur det sade "kluck" och så stenar och snäckor. Denna gången pilade små ödlor beklädda med fjäll och med lång spetsig svans omkring

bland stenarna. De stannade ofta och tittade förvånade på mig, och så försvann de igen. Underligt nog såg jag inga fiskar, bara dessa ödlor och den vackra vegetationen på djupet."

Här förefaller det som om Anna fått se en postglacial period innan Dellsjöarna krymte till sin nuvarande storlek. På stenen kan man tydligt se att den legat under vatten. — Anna poängterade särskilt att hon aldrig ser på överlämnade föremål innan hon "läst" deras budskap. Det första bergets "grå färg med inslag av brunt" stämmer med stensens. Skärvan var hela tiden inklistrad i ett blått kartongfodral.

Här kan ju vara intressant att diskutera hur svaren stämmer inbördes:

Enligt Elisabeth en hörnsten från ett tempel. — Detta motsägs ej av Anna som ju bara ger miljön men ingen detaljuppgift om just flisans läge.

Elisabeth talar om en bergstrakt nära nuvarande Andarna. Senare säger hon att det var inget särskilt stort berg. Anna säger: "En ganska hög, spetsig bergstopp som sticker upp ur havet." — Jag får intrycket av att här är en god överensstämmelse.

Tredje svaret har lämnats av E. S. och innehåller bl. a. följande:

"Döda människor... många... sydlänningar eller färgade folk, små till växten. De springer fram och tillbaka. En man med mörk ansiktsfärg tar bägge händerna om huvudet i skräck och förtvivlan. En stor byggnad ligger i ruiner — nära havet eller en flod. Ett öronbedövande dån som vid en explosion — sedan är allt stilla och vattnet stiger upp omkring mig..."

Detta svar ger två poäng, nämligen en poäng för lokalfärgen som verkligen är utmärkt. Sydlandskt, nära hav eller flod (sund mellan de öar som bildade Mu). Mu låg under och söder om ekvatorn. En poäng för katastrofen. Vulkanismen + flod.

Fjärde svaret lämnades av Elis:

"Förs till bergstrakt vid stora haven. Sydvästliga vindar blåsa kallt. Stor upphöjd plats. Det är långt här-

(Forts. på sid. 14)

ATT VARA ENSAM MED MÄNSKLIGHETENS STORA

Av Agne Windmark

De sju bästa åren i mitt liv har jag tillbragt i hägnet av de stora skogarna, dit jag flyttade för att komma livskällorna nära och, om möjligt, finna svaret på min innersta fråga. Som viktigaste förning hade jag, förutom några enkla verktyg och några omgångar slitna gångkläder, med mig de 6 à 7 viktigaste böckerna i mitt liv. Främst bland dessa och den mest tvingande impulsen för mig var den amerikanske filosofen Henry David Thoreaus (1817—1862) bok *Skogsliv vid Walden*. Där beskriver han som bekant sitt tvååriga experiment med en "återgång till naturen". Han byggde med egna händer en timmerkoja vid den jungfruliga skogssjön Walden i Concord, grävde upp ett litet stycke land och odlade där allt vad han "till timlig näring" behövde. (Han levde nämligen vid denna tid helt vegetariskt.) I mitt väl tummade exemplar av boken hade jag särskilt strukit under de här meningarna:

"Jag flyttade till skogarna för att kunna leva överlagt, för att endast befatta mig med livets innersta och sannaste beståndsdelar och se vad jag kunde lära därav, så att jag i min dödstund skulle slippa att göra den upptäckten, att jag aldrig hade levat. Jag önskade inte leva den tillvaro, som inte är något verkligt liv och som kostar så mycket; inte heller ville jag hänge mig åt resignation, om det inte visade sig vara alldeles nödvändigt. Jag önskade leva djupt och suga livets märm, att strängt som en spartansk krigare driva allt på flykten som inte verkligen var livet självt, att tvinga in livet i ett hörn och beröva det allt som inte ursprungligen tillhört det, och om det då visade sig föraktligt verkligen komma underfund med hela dess lumpenhet och omtala den för hela världen; eller, om det tvärtom visade sig vara sublimt, få en egen erfarenhet av detta och ge en sann skildring därav vid min nästa vandring till människorna."

Lyckades Thoreau i sitt uppsåt — "att finna livets innersta och sannaste beståndsdelar"? Svaret fås genom att läsa boken. Få böcker i Västerlandet har gett oss mer hopp och

förtröstan än den.

"Förenkla, förenkla!" är det motto, som går genom "Walden". "Om det är nödvändigt, åt endast ett mål om dagen i stället för tre, endast fem slags rätter i stället för tusen, och reducera allt annat i proportion därtill."

Vad födan beträffar hade jag inga svårigheter att leva enkelt. Jag odlade så gott som allt jag behövde "utom socker och spik". De få kvadratmeter jord jag grävde och luckrade med handredskap, bevisade ständigt på nytt för mig med vilken generositet skapelsen återbördar ens ärliga insats. Min morgondryck bestod mestadels av örtte, bryggt på bladen av svartvinbärs- eller hallonbuskarna utanför fönstret till mitt skrivrum. Ibland tillsatte jag lite pepparmynta, som växte rikligt i landet, för smakbrytningens skull. Den tid jag hade bin, sötades teet med honung. Så länge jag hushållade för mig själv, dvs ett par års tid, använde jag av bröd uteslutande grovt, hårt sådant, som jag köpte billigt i form av "brytbröd" i närmaste affär, 11 km från hemmet. Till lunch åt

jag grovgröt med färsk mjölk eller långmjölk med hemgjort lingonmos. Middags- eller kvällsmålet bestod av kokt eller ugnsbakt potatis och rivna morötter och rödbetor med rå, finskuren lök som huvudbeståndsdel. Därtill grönsaker efter årstiden och kanske lite mesost eller vanlig ost jämte ett glas mjölk för äggvite- och fettbehovet. Den feta, ljuvliga fäbodmjölken bestod Lillsvana med, min fina kulleko, som i sin tur fick sin näring från den fria betesgången på vallen och i skogen under sommarhalvåret och vintertid genom det ängshö jag insamlat från skogsängar och myrslogar, tillsatt med några hässjor särskilt mineral- och örtrikt foder från Alderängarna, det märkliga lilla deltalandskapet nere i Dalälven, en 6—7 km hemifrån, som jag fått löfte av mina vänner bland bönderna att fritt ta vara på. (Det fodret hade sedan gammalt rykte om sig att vara som medicin och läkedom för korna, men i vår bråda tid hade man inte möjlighet att skörda det.)

Vintertid kokade jag ibland en rejäl grönsakssoppa i en jättekastrull,

"Kansbolsbonden" på sin farstuvist, omgiven av besökande vänner.

som jag täckte väl över och satte till djupfrysning i snöhavet utanför köksfönstret. Lagoma "tärningar" av den isklumpen blev sedan utmärkta varmrätter flera dagar framöver.

Sommartid gick naturligtvis mesta delen av dagen åt till arbetet med jord och gröda. Skördens tid var den tyngsta. Många hundra liter potatis och andra rotfrukter skulle bärgas och bäras ned i den frostfria källaren. Kon skulle ha foder för den långa inomhustiden. Bårtiden i skog och mark ägnades åt milslånga rundor med idogt plockande. När man kom hem med den fyllda spånkonen på kvällen, behövde man ingen extra gymnastik. En spann friskt brunnsvatten ute på backen fick skölja av svetten och friskade upp som tusen källsprång i ådrorna.

Det var en sådan afton i den dunkelblå skymningen, som jag slog i min bibel — med "tumgrepp" på de gamles sätt — och fick upp de underbara orden: "Är icke kvällen skön för markens dagströtte son." En annan afton, i solnedgången, när en sällsynt dysterhet vilade över vallen, satt jag på farstutrappan och gick tillrätta med mig själv och dagens händelser. I yverborenhet och ont mod hade jag sagt ett kränkande ord till min granne, och det ordet vilade nu som ett tungt dok över vallen. Jag tog fram min bibel och "slog" igen. Min tumme stannade vid de här orden: "Innan solen går ned, förlika dig med din broder." Över granskogen i väster höll solklotet i disig purpur just på att gå ned. Med tunga steg tvingade jag mig att gå den korta vägen över till grannen. Det var tyst i köket när jag steg in. Jag berättade rakt på sak om orden jag fått upp i den goda boken, och så skakade vi hand. Ljuset hade kommit tillbaka till gården, och jag sov som vanligt hårt den natten. Detta och liknande experiment bevisade för mig att bibeln är en förändligad bok, som man i tveksamma ögonblick alltid kan återvända till för att hämta kraft och ledning ur.

Förutom Thoreaus *Skogsliv vid Walden*, och förstas bibeln, hade jag några andra, utvalda böcker, som stod mig särskilt nära. Det var Gandhis "Mina experiment med sanningen", Thomas à Kempis' "Kristi efterföljelse" och Walt Whitmans "Strån av gräs". Dessutom läste jag dagligen ett stycke ur Stanley Jones' "Segerrikt liv". Den boken är en kämpande kulturmänniskas och missionärs dagboksanteckningar från indisk horisont och ger många praktiska anvisningar på lösningar av

Gården hade stått obebodd i många år. Den tycktes längta efter människor...

samarbets- och samförståndsfrågan mellan människor.

Den stuga jag bodde i vid denna tid var till en början dåligt vinterbonad. Den stora spjäll-luckan i skorstenen — ca en fot i fyrkant — hade rostat sönder och fallit bort. Därför kunde jag när jag efter slutat dagsverke vid jorden eller i skogen satt vid min törvedsbrasa och läste, vid klart väder skymta stjärnhimlen därovanför genom den grova skorstensöppningen. Så snart glöden vintertid dött ut på hällen, kom rymdens friska kyla svepande in i rummet och fyllde sakta upp det så att jag på morgonen kunde vakna med en isring kring sovsäcksöppningen, bildad av ångorna från min utandning. Men en sådan djup sömn i friskast tänkbara skogsluft lämnar människan var morgon ny — vaken som ett barn.

Det var just de långa kvällarna vid brasans sken som jag lärde mig konsten att läsa. Att vara ensam med den som skrivit. Vid sådana lästunder som dessa är för människan endast det bästa gott nog. Genom årtiondens urval hade jag sållat ut i mitt medförda "bibliotek" något tiotal av de bästa böcker mänskligheten frambragt under sin långa, strävsamma vandring mot ljuset. Sådana böcker är aldrig dyrbara att komma över. Man får dem för en spottstyver på realisationer eller bokmarknader. Vem har tid och stillhet i storstaden att läsa

"Skogsliv vid Walden" eller Schweitzers "Mellan urskog och vatten" och "Kultur och etik"? Vem orkar med Marcus Aurelius kloka tankar och Epiktetos visdom och glasklara cynism?

Det var vid sådana ensamma lästunder som dessa jag lärde mig att rätt känna Paulus, aposteln, han som i sin tur verkligen lärt känna Kristus — fastän han aldrig sett honom — och vandra, vacklande men stark, i hans fotspår.

Långa stunder kunde jag sitta vid Thomas à Kempis' sida i den torftiga klostercellen i Nederländerna — för femhundra år sedan — och om och om igen begrunda hans ord (präntade på pergamentrullen):

"Bry dig icke så mycket om vem som är vare sig för dig eller emot dig, men ställ dig så att du alltid har Gud med dig i vad du företager."

Jag följde den "samarbetsvägran" unge juristen Gandhi när han i sin fuktdrypande fängelsecell i Sydafrika ansattes av en väldig brunstgalen neger — och bönen var hans enda men mäktiga hjälp. Jag följde honom vidare när han med sin älskliga hustrus medgivande beslöt att ge bort allt vad han hade, förutom en livklädnad, en väckarklocka och en stol — jämte sina skrivdon — för att med så mycket större kraft kunna föra de egendomslösas och förtrycktas talan mot Imperiets ha-män.

(Forts. på sid. 14)

Några fall av förutvetande i litteraturen?

Åtskilliga amerikaner gick i somras och retade sig på en tecknad serie vid namn "senator Fincastle". Seriens huvudpersoner och den miljö i vilken dessa rör sig leder osökt tankarna till klanen Kennedy, och senator Fincastle själv förefaller ha haft Edward Kennedy till förebild. Men detta är i och för sig inte särskilt märkvärdigt. Att göra serier om och kring offentliga personer är ganska vanligt i Staterna.

Det märkliga med denna serie är, att samtidigt som Edward Kennedy inför domstol, några dagar efter den tragiska trafikolycka varvid hans sekreterare dödades, förklarade sig skyldig till smitning från olycksplatsen, kunde serieläsarna finna att också senator Fincastle råkat ut för en liknande olycka med smitning från platsen som följt. Många upprördes över detta sammanträffande. Man tyckte väl att det var tämligen smaklöst av tecknaren att så ohöjlt frossa i andra människors olyckor.

Emellertid visade det sig att serie-tecknaren, Allan Saunders, var lika upprörd som alla andra. Serien hade nämligen inte kunnat publiceras samtidigt med olyckan, om det inte varit så att den hade levererats till tidningen minst tre månader innan olyckan verkligen ägde rum.

Serien var inte bara smaklös. Den var också profetisk!¹⁾

Från litteraturen känner vi fler liknande fall då fantasi plötsligt blivit verklighet. Under hela medeltiden betraktades t. ex. Vergilii fjärde eklog ("Messiasseklogen") som en av de märkligaste profana framtidsvisioner som någonsin skrivits. Vergilius kom att betraktas som ett mellanling mellan trollkarl och förkristen apostel, och när Dante i sin gudomliga komedi, skriven mellan åren 1307—21, låter sitt diktjag färdas genom helvete och skärseld mot de saligas boningar, blir, i fiktionen, Vergilius den självskrivne ledaren och vägvisaren.

När Dante så, i Vergili följ, lämnat underjorden och trätt ut på den södra hemisfären, fångas hans uppmärksamhet av en sällsam stjärnbild:

Jag vände mig åt höger och gav akt på sydlig pol, där fyra stjärnor

röjdes.
Blott förstlingsparet skådat sådan prakt.

Vad himlens glans och fröjd av dem förhöjdes!²⁾

Trots att ännu ingen resande från vår del av världen vid denna tid skådat den södra hemisfärens stjärnhimmel, har ödet fogat det så, att den av Dante beskrivna stjärnbilden faktiskt finns på den av skalden ungefärligt angivna positionen.³⁾ Enorma kosmiska stoft- eller gasmassor, som ligger utspridda i denna del av rymden och effektivt skymmer alla bakomliggande stjärnor (de s. k. "Kolsäckarna") får, genom kontrastverkan, denna stjärnbild att framstå som särskilt praktfull och iögonenfallande. Dante kallade konstellationen "de fyra heliga ljusen". (1: 37) I dag kallas den "Crux" eller "Södra korset".

Ytterligare vid pass två sekler skulle förgå innan de första resenärerna från vårt halvklot kunde fröjdas åt dess strålgång. Men då skulle också den profetia fullbordas, som Seneca låter kören sjunga i sitt stora läsdrama "Medea". Han konstaterar i detta att den 'moderna' sjöfarten — d.v.s. sjöfarten på kejsar Neros tid — fått världen att krympa. Nu finns inte längre några avstånd att tala om. "Ur den kalla Arås får Indern sin dryck, / och i Elbe och Rehn släcks Persernas törst." Och en gång i en avlägsen framtid skall sjöfarare upptäcka ett nytt land i väster på andra sidan "Okeanos" — den Atlantiska oceanen:

Det kommer en dag då i framtid sen
Oceanen en gång skall lossa upp på
världsbanden, och vid upplåts för
vår blick
jordkretsen. En ny värld träder ur
sjön,
och det yttersta land ej Thule är
mer.⁴⁾

Kanske är det bara en urgammal dröm att en gång finna land på andra sidan haven. Christofer Columbus uppfattade emellertid körsången som profetisk och studerade den mycket noga innan han for till Amerika. Inte ens han trodde emellertid att det fanns en ny kontinent i väster, mellan Europa och Asien. Och

det är just vad Seneca förutspår! I körsången nämner han denna nya kontinent samtidigt som han nämner både Asien och Indien.

De stora upptäckternas tidevarv innebar emellertid inte bara att man vidgade sin världsbild på jorden. Man riktade också sina blickar mot stjärnorna.

I en burlesk pikareskroman "Histoire comique ou Voyage dans la Lune" beskriver den vittfrejdade fäktkonstnären och författaren Cyrano de Bergerac en högst sällsam färd till månen. Skildringen är en fantastisk fantasiens flykt; en blandning av dröm, allegori, politisk satir, vetenskap och filosofi — men kanske mest en protest mot människornas dumhet och fåfänga.

De varelser Cyrano träffar på månen är kloka och fredliga rymdkrumelurer. Ursprungligen har de kommit från ett fjärran solens rike och håller nu på att kolonisera världsrymden. Beskrivningen av deras civilisation blir till en sällsam framtidsvision. En teknisk detalj, som Cyrano — kanske i egenskap av författare — särskilt uppehåller sig vid, är månbornas talande och spelande böcker.

Dessa böcker ser ut som små glänsande lådor av metall. Då någon önskar 'läsa' en sådan bok vevlar eller skruvar han upp lådan och därefter: "... sätter han nålen på det kapitel, som han vill höra, och på samma gång tränger ur denna låda, liksom ur en människas mun eller ur ett musikinstrument, alla de tydliga och skilda ljud, som bland de uppsatta månborna tjänar som språkuttryck".⁵⁾

I dag skulle dessa lådor förmodligen kallas fonografer. Men Cyranos skildring tillkom redan år 1642, och fonografen uppfanns inte förrän år 1877.

År 1877 upptäcktes även Mars' båda månar av den amerikanske astronomen Asaph Hall. Denna upptäckt hade då länge varit bådad.

Redan Kepler, som på fritiden sysslade med skönlitterärt författarskap, framförde år 1634 i novellen "Somnium seu opus posthumum de astronomia sublunari"⁶⁾ tanken att Mars ägde två drabanter. Nästan ett århundrade senare framkastade Cy-

ranos lärjunge, Jonathan Swift, samma lyckade hypotes. (Gullivers resor, 3:e boken, 3:e kap.) Swift uppskattade dessutom månarnas avstånd från moderplaneten till 3 respektive 5 marsdiametrar, något som senare i hög grad kom att väcka den franske astronomen Camille Flammarions förvåning.⁷⁾ På Flammarions tid trodde man nämligen att det riktiga avståndet var 3 respektive 5 marsradier — en, som det tycktes, sällsam överensstämmelse.⁸⁾

Men också Voltaire, som prövade sig i de flesta genrer, 'upptäckte' vid denna tid de båda marsmånarna. Det skedde i science fiction-romanen "Micromégas", utgiven år 1752. Voltaire skriver:

"Då våra resenärer lämnat Jupiter, genomreste de en rymd på ungefär 100 miljoner lieus och kommo i närheten av Mars. De sågo två månar, som uppvakta denna planet, och som ha undgått våra astronoms blickar. — — — Huru som helst, våra resande funno dem så små, att de fruktade, att de där ej skulle finna något nattläger, och fortsatte resan."

Ja, Mars' båda drabanter är i sanning små. Deras diametrar är inte mycket större än Stockholms utsträckning i norr och söder!

Men låt oss nu lämna Mars' månar och övergå till vår egen.

Verkligt fantastiska i sina förutsägelser är de två böcker "De la terre à la lune" och "Autour de la lune", vilka Jules Verne skrev mellan åren 1865—71.⁹⁾ Han berättar där om uppsändandet av en rymdkapsel med tre mans besättning i bana runt månen. Uppskjutningen sker från en liten ort, Tampa-Town, i Florida, knappt 15 mil från nuvarande Cape Kennedy. Starten sker i december och de tre månfararna kan återvända hem strax före nyår. Färden följs från ett rymdobservatorium, Long's Peak, beläget c:a 140 mil från startplatsen. Rymdkapseln beskrivs som en konformad gjutjärnstub överdragen med aluminium; 3, 65 meter hög, 2,75 meter bred¹⁰⁾ och vägande 9626 kilo. Farkosten har under själva rymdfärden en max-hastighet på 40.000 km i timmen och är försedd med bromsraketer. Sedan farkosten kretsar runt månen och besättningen beretts tillfälle att närmare studera månytan sker återfärden till jorden. Landningen — eller rättare: nedslaget — sker i Stilla havet, varifrån de tre månfararna den 29:e december blir lyckligen uppluckade av ett amerikanskt örlogsfartyg.

Apollo 8 — den amerikanska rymdfarkosten — hade också en besättning på tre man. Starten skedde, som bekant, från Cape Kennedy i Florida, och färden följdes från ett kontrollobservatorium i Houston: c:a 140 mil från starttrampen. Kapseln var 3,65 meter hög, 3,90 meter bred och vägde 9540 kilo. Innerstrukturen utgjordes av en aluminiumlegering omsluten av en värmsköld i rostfritt stål överdragen med plast. Kapselns max-hastighet var 40.000 km i timmen. Nedslaget skedde den 27:e december i Stilla havet, varefter rymdmännen räddades ombord på ett väntande örlogsfartyg.

På Apollo 8 hette chefspiloten Borman, på Vernes farkost *Barbicane*. (Inte så stor namnlikhet kanske, men initialerna var i alla fall lika.) "Andrepiloten" på de båda farkosterna hette Anders resp. Ardan. Mannen som mest kom med av en slump¹¹⁾ hette på Apollo 8 Lovell och på Vernes farkost Nicoll. också här föreligger en viss ljudlighet. (Experiment med telepati har visat att ord eller bilder vid överförandet ofta förvanskas på liknande sätt. Följer kanske prekognition samma lagar?)¹²⁾

Vad slutligen beträffar de avvikelser, som trots allt existerar mellan Vernes rymdfiktion och Apollo 8:s färd, förefaller det som om de framförallt ligger i de avsnitt av berättelsen där Verne beskriver månfärden med utgångspunkt från de sensationer hans samtids vetenskap lät förvänta, medan de flesta likheterna står att finna i de partier där Verne ägnar sig åt eget fritt fabulerande.¹³⁾ Kanske är det så att prekognition — om det här verkligen är fråga om prekognition — inte överlever en konfrontation med den bokliga lärdomens förutfattade meningar?

Författaren Louis Pauwels nämner i sin bok "Le Matin des Magiciens" fler liknande exempel på egendomliga sammanträffanden mellan litterär fantasi och verklighet.¹⁴⁾ Jag kan här som avslutning citera ett fall, som starkt påminner om det föregående:

"År 1898 beskrev en amerikansk science fiction-författare, Morgan Robertson, ett jättefartygs förlisning. Detta uppdiktade skepp hade ett displacement på 75.000 ton, var 800 fot långt och hade 3000 passagerare ombord. Det var försett med tre propellrar. På sin jungfruresa stötte det en aprilnatt i dimma mot ett isberg och sjönk. Dess namn var The Titan. Titanic, som år 1912 skulle komma

att sjunka under liknande omständigheter hade ett displacement på 66.000 ton, var 828,5 fot långt, förde 2207 passagerare och var försedd med tre propellrar. Katastrofen ägde rum en aprilnatt."

Fotnoter:

¹⁾ Uppgifter om senator Fincastle har stått att läsa i åtskilliga svenska tidningar. En bildåtergivning av en serie-längd fanns införd i FIB/Aktuellt n:r 35, 1969.

²⁾ Purgatorio I:22—25. Aline Pippings översättning.

³⁾ Jfr »Kommentarier till Dantes gudomliga komedi», del II Skärselden, Uppsala 1964, sid 3 f.

Vad beträffar positionsangivelsen: »Skalden hade först blickat hän mot Venus som morgonstjärna och hade alltså varit vänd åt öster; nu vänder han sig åt höger, d.v.s. mot söder och får då se de fyra stjärnorna.»

⁴⁾ Annæus Seneca: Medea. R. Törnebladhs översättning. Stockholm 1877, sid 19.

⁵⁾ Cyrano de Bergerac: Resa till månen. NoK. 1965, sid. 98. Jfr även kommentaren på sid 138.

⁶⁾ Boken utgavs postumt. Titeln betyder Dröm; eller efterlämnade verk rörande månens astronomi.

⁷⁾ Flammarion: Astronomie populaire, 1880, sid 361.

⁸⁾ Det senaste budet ligger, enl. Sv. Uppslagsbok, på 2,74 resp. 6,92 marsradier.

⁹⁾ Sv. titel »Från jorden till månen». (2 delar)

¹⁰⁾ Höjdmättet anges i boken i både fot och meter. Bredden endast i fot; alltså 9 fot = 2,75 m.

¹¹⁾ Det var ursprungligen inte meningen att Lovell skulle medfölja rymdfärden; samma sak gäller Nicoll.

¹²⁾ Vid prekognitionsförsök tror man sig äv. ha konstaterat ett annat slag av förvanskning, nämligen sammanblandning i tid av närbesläktade händelser. Och faktiskt; verkar det inte som om en del detaljer i J. V:s rymdresa, som inte stämmer in på Apollo 8-färden i st. skulle stämma in på den nästföljande månresan. Verkar inte Ardan och Nicoll nästan som anagram för Aldrin och Collins; namnen på två av Apollo 11-männen. Apollo 11:s kapsel, som tjänade som avskjutningsramp för månlandaren hette f. ö. »Columbia». Vernes avskjutningskanon bar namnet »columbiaden», o.s.v.

¹³⁾ Jules Verne ger en mycket fantasifylld, och helt felaktig, skildring av månytan och månens skogklädda baksida. Lägga dock märke till att J. V. här endast har populariserat då existerande vetenskapliga teorier. Däremot ger J. V. en betydligt självständigare beskrivning av jorden, sedd utifrån rymden. »...Ljuset som den utstrålade hade i de atmosfäriska lagren antagit en blåaktig skiftning...»

¹⁴⁾ Den fantastiske virkelighed, København 1964, sid 172 ff. Del 3.

Anm. Sven Rosén är en 25-årig smålänning som studerar vid universitetet i Lund.

Dénis Lindbohm:

MEDAN JAG ÄR

Jag tillhör den grupp av människor som minns sina tidigare liv. Sannolikt finns det många som har mer eller mindre tydliga minnen av detta slag, men de flesta gör detsamma som jag gjorde i ungefär fyrtio år: De tiger. De tiger för att bli accepterade som normala. Att bli accepterad som normal är mycket viktigt. Den viljan ligger så djupt i psyket att den kan sägas ligga på instinktnivån.

De första minnena kom tidigt. Jag föddes den 11 juli 1927, och i oktober året efter fladdrade de första minnena in. Jag var bara 15 månader gammal och naturligt öppen: Jag började tala med de vuxna i min omvärld om de minnen som dök upp i mig, men de vuxna reagerade på ett för mig obehagligt vis. Jag lärde mig snabbt att tystnaden är en vän, och jag fortsatte att tiga under åren. Jag teg även när jag gifte mig, för jag ville att min hustru skulle uppfatta mig som en normal person. Först i november 1967, när jag låg sjuk, insåg jag att det var ynkligt att låta alla dessa minnen försvinna ut i mörkret. Jag skrev, och jag har fortsatt att skriva och har nu en växande skara vänner, som vill veta mer och mer om bakgrunden till detta sällsamma att man kan minnas händelser som inträffat innan hjärnan bildades i embryot.

Tyvärr finns det hos människor en attityd, som irriterar mig: De flesta blandar in rena trosfrågor, när jag diskuterar mina minnen. Jag vill inte diskutera trosfrågor. Jag vet lika litet som andra om Gud och hans vilja och är — hur kallt det än må låta — tämligen likgiltig för om det finns eller inte finns någon Gud. Jag lever lugn i det jag har. Jag ber inte, jag grubblar inte: Jag vet vad jag minns, och det är alldeles nog för mig.

Fanatism ligger inte för mig: Jag blir inte exalterad av vetenskapen att jag levt otaliga gånger. Hur skulle jag kunna bli exalterad? Jag minns en räcka av liv, som långt borta tonar ihop i dimmor, och i varje liv har jag haft glädje och sorg, jag har haft mina ideal och värdenormer och jag har haft mina kära. Nu är allt borta, och inte ens doften finns kvar av svunna vårdagars ljuvlighet. Blir man exalterad av sånt? Ändå

finns det människor, som förvånats över min kyla och ansett att jag borde jubla i vetenskapen om odödligheten. Men nej, man jublar inte åt vetenskapen om alltings förgänglighet. Vad är det jag äger beständigt? Minnet — intet mer.

Jag är sval men inte fientlig: Min livsetik säger att livet är till för att levas med minimum av obehag och att man inte kan leva lycklig i en olycklig miljö. Man måste höja nivån, hjälpa andra till livslycka om man vill leva tillfreds. Då samlar man goda minnen och kan gå vidare med tillförsikt i slutstunden, väl vetande att summan är sann och ger ljus över den vidare vägen.

Jag är sval men inte enstörig:

Mina år av tänkande har lärt mig att alla jag är som jag. Varje jag-gnista är en brännpunkt, ett fokus av medvetenhet i ett ändlöst fält av PSI-kraft. Om detta PSI-fält är detsamma som Gud... det vet jag inte. PSI-fältet är principen bakom energin och materian. PSI-fältet är "viljan att vara", och den gestaltas i allt som är. Jag, och billjoner billjoner andra jag, är emissarie för det kosmiska PSI. I liv efter liv, i skiftande organismer, bygger vi upp våra personliga "magnetfält" av rent vetande: Vi blir mer.

Baserad på ytterligt glidande minnen långt borta har en världsbild vuxit fram i mig: Vi börjar alla någonstans på dunkla planeter i de yt-

tersta armarna av denna Vintergata, som utgöres av miljardier och åter miljardier solar. Vi växer till genom livserfarenheter och vandrar till världar längre inåt galaxen. Möjligen förflyttar vi oss spiralformigt och i en tid bortom årmiljardier hamnar vi i det oerhörda strålhavet i galaxens centrum, som varelser av energi, med kosmiska fonder av vetande.

Men jag vet inte. Det enda jag vet är att jag minns, och det jag minns är liv efter liv. Det kan jag veta, allt annat blir bara spekulationer, som växer fram ur sannolikheter i det jag minns.

Men tvärs igenom alltsammans står den dova, mörka tonen av en ensamhet som ingen annan kan fatta. Vad som lever klart och äkta inom mig kan jag aldrig delge andra. Minnet är personligt och kan inte upplevas av utomstående. Det är mitt dystra öde och ännu en anledning till att jag är så föga exalterad. Nära vänner har ärligt sagt att de gärna vill tro mig och att de inte kan tänka sig att det jag berättar är osant — men övertygelsens starka ljus kommer bara av det självupplevda: Självupplevelsen är övertygelsens enda bränsle. Därför går all min strävan ut på att finna ett system som kan öppna spärrarna och ge tillgång till de minnen som måste finnas djupast, i varje psyke, oavsett dess inkarnation. För jag är inte något unikt, även om jag råkat få minnet. Jag är en av alla, och det ligger en självklarhetens plikt utlagd för mig: Jag minns, jag vet, och måste använda mitt vetande till hjälp åt andra sökare, som förtvivlat söker den djupa, sanna vissheten om odödligheten. Min gåva blir inte en gåva av jubelglädje, snarare en gåva av stilla vemod — men den ger vissheten, och vissheten ger lugn...

Det skulle vara mig en stor glädje om jag kunde samverka med andra till lösenordet av gåtan hur man viljemässigt öppnar det fördoldas portar, och envar är välkommen till mig med frågor och förslag, utan fruktan för missförstånd.

Kanske får jag den stora förmånen att i Sökaren publicera minnesavsnitt som kan ge fingerisning åt andra — och kanske någon gång i framtiden utkasten till den Nyckel, som passar i Lethes lås. Det är en dröm, men varje framsteg i vår historia har någonstans börjat i en dröm. Kontakta mig:

Dénis Lindbohm
Viborgsgatan 2 B
213 61 Malmö.

ECKANKAR

Sri PAUL TWITCHELL håller tre intressanta föredrag i Stockholm.

Den 21 maj "Soul Travel, Vägen till Gud."

Den 22 maj "Den sanne andlige Mästaren."

Den 23 maj "Genom Kärlek och Visdom till Gud."

Lokal: Borgarskolans lilla sal, Kungstensgatan 4.

Tid: Kl. 20.00.

Inträde: Kr. 5:—

Privata konsultationer efter tidsbeställning.

Vid ev. förfrågningar kontakta gärna Barbro och Klaus Ylinen,
Frejgatan 13, 114 21 Stockholm.

KOSMOS FERIEHEM I VARNHEM

inbjuder till sommarsemester med vila och inspiration i rofylld natur och idérik, tolerant atmosfär. Vällagad hälsokost. Kurser i Martinus kosmologi, psykologi, grafologi, yoga, avspänning m.m. Prospekt genom S. Emby, Holländarg. 1, 780 31 Kvarnsveden. Tel. 0243/323 98.

ENGELSKSPRÄKIG LITTERATUR

UFO, OCKULTISM, ESP ETC.
500 boktitlar lagerföres varav c:a 100 i pocket. Ytterligare c:a 3000 kan anskaffas.

Postorderbokhandeln

EDISTA

Fack 3

180 10 ENEBYBERG

SKÄRVOR

Gösta Bohms uppmärksammade diktsamling med c:a 30-talet originalinleumsnitt i olika färger.

Förord av Anders Beijbom.

VERBUM

45: —

I bokhandeln eller från förlaget.

VEDANTA

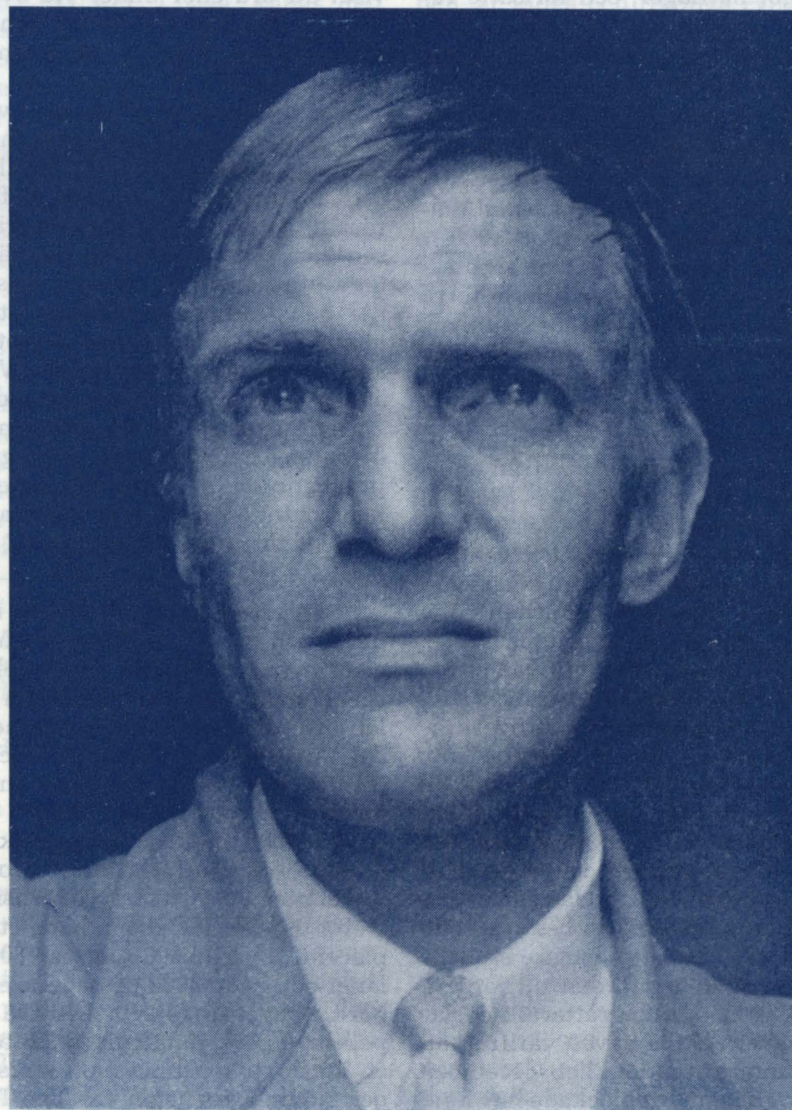
Vedanta är den filosofi som är grundad på Upanishaderna, vilka är en del av Vedaböckerna. Dessa böcker är en samling mycket gamla indiska skrifter, ja de är de äldsta religiösa urkunder som finns. Vedantafilosofin är den gemensamma grunden för Indiens många sekter. Där finns, enligt hinduisk tro, kunskap om Gud, om den yttersta sanningen; men vedanta kan — liksom Bibels lära — fattas på olika sätt. Det följande torde vara en vanlig och rimlig tolkning.

En andlig verklighet är universums grund. Den kallas Brahman, och Brahman är världssjälens, och världssjälens är inom var och en av

oss och inom varje varelse och ting. Den individuella själen kallas Atman, som är jaget, och Atman är identisk med Brahman. Själens är identisk med Gud. Själens är Gud, och Gud är allt. Människan är i sin sanna natur Gud.

Eftersom det gudomliga är i oss alla, är allas väsen, lär vedanta inte bara att människorna är bröder utan också att alla är identiska med varandra. Det heter: "Du är det." Varje själ är din egen själ. Varje varelse är du själv. Om du skadar någon, skadar du dig själv. Om du hjälper någon, hjälper du dig själv.

(Forts. på sid. 16)

Dénis Lindbohm

KONTAKT

ENSAMSTÄENDE DAM (60 år) söker kultiverade vänner som upplever hem-känsla i Martinus världsbild. Jag bor på landet. Vegetarisk livsföring. Umgås med djur som medvarelser. Intressen i övrigt: Allt från lyrik till hundar, promenader, meditation, stillhet inför sfärernas språk, astrologi, FRID — RO. Svar till "Vi börjar med brev", denna tidskrift f.v.b.

Pris för kontaktannonser: 20 öre per ord + 1:— i eftersändningsavgift, dock tillsammans minst 6:—. Moms medräknad.

DANSK NATURLÄKARE

önskar hyra hus eller torp i naturskön trakt högst 20 mil från Hälsingborg.

Alexius Kaufmann
Abel Cathrinesgade 33
1654 København V.
Tel. Danmark 01/21 93 65.

Vill Ni ha information om elixiret, den 250-åriga "Haarlemer healing oil", skriv till

Harald Schubert,
S:t Eriksgatan 109, 113 31 Stockholm

Kontakt søges med alle åndeligt søgende mennesker fra hele Skandinavien for dannelse af brevkredse.

UNIVERSEL KONTAKT
Box 5, DK 5594, Strib, Danmark

Kontakt ønskes for etablering af vegetarisk højskole og kursuscenter i forbindelse med vegetarisk kollektiv i Norden.

Skriv til:
Manuel M. Heidun,
Box 5, DK 5594, Strib, Danmark.

ATT VARA ENSAM... (forts.)

Såg honom i täten för sina "Sattyagraha" (=sanningskraft)-män marschera vapenlös mot britternas bössmyningar och hur den ene efter den andre i de vitklädda leden mejades ned, medan de övriga stoisht gick vidare. Till dess skotten plötsligt tystnade. Ingen engelsman orkade längre skjuta. Detta vapenlösa motstånd kväljde dem och bragte dem ur fattningen. Skapade fram människan hos dem, som stod där skyddslös under khakiuniformen och ekot av de bombastiska kommandoorden. Så vann som vi vet Indien sin kamp för friheten — utan vapen. Eller rättare sagt, med det enda verkliga vapnet: sanningen, modet och allkärleken.

Den som läst Gandhis "Mina experiment med sanningen" — i ensamhet, nära naturen — förstår fortsättningen, hur han där han låg skjuten i kretsen av sina lamslagna vänner, kunde le mot sin baneman, en fanatisk student, och förlåtande och välsignande sträcka ut sin hand emot denne.

Naturligtvis kan ingen levande varelse dödas med kulor, allra minst en sanningssökare som Gandhi, lika medveten på det andliga planet som på det fysiska, och som längesedan besegrat kroppens motstånd.

Vårt modärna, jäktade liv där vi ständigt riskerar att kvävas och dränkas i de materiens omsorger, som mycket ofta är förklädda lögnar, ger oss inte många tillfällen till "tystnader och stillhet". Men vi kan erövra dem själva, om vi bara beslutar oss. Det är därför inte nödvändigt att flytta till en koja i urskogen och umgås med mänsklighetens store vid en lysande törvedsbrasa. Vi har alla möjligheten att vara stilla i den miljö vi befinner oss i. Ibland behöver vi inte ens stänga dörren till vår kammare för att bli

ensamma eller gå ut i naturen och lyssna till skogssången.

Stillheten finns runt omkring oss — som en mäktig, vederkvickande ocean — och den som söker skall alltid, förr eller senare, finna henne. Stillheten är evigheten, upplevd i nuet.

EXPERIMENTET... (forts.)

ifrån. Liknar Italien — men behöver ej vara där. Jordbävningar. Dovt muller." — Resten utgör en rad uppgifter om stenens ägare. "Forskar i katastrofer, reser mycket, har mörka ögon" etc. etc. Allt förbluffande rätt, då Elis aldrig hört talas om min existens.

Så till bedömningen: Lokaliseringen "vid stora havet" för oss ju till Stilla Havet, världens i särklass största hav. "Sydvästliga vindar blåsa kallt", säger oss att vi befinner oss på södra halvklotet, där "Roaring Forties" ständigt blåser med kalla sydvästvindar. En poäng för rätt plats.

Så säger Elis: "Jordbävningar, dovt muller". Detta ger oss en poäng för åtminstone ett kort omnämnande av en katastrof. — Senare kommer ju i personbeskrivningen också "forskar i naturkatastrofer". Tiden är inte berörd. Elis stannar alltså på två poäng.

Totalsumman ger alltså ett svar med 3 poäng och tre svar med vardera 2 poäng.

Ett psykometriskt experiment av detta slag är ju i och för sig mycket intressant även om dess faktiska beviskraft i ett fall som detta inte är särskilt stor. Den första fråga man ställer sig är i vilken omfattning mina förväntningar präglade stenen och därmed även svaren. Därtill skulle jag vilja säga att två omständigheter avviker klart från vad jag väntat mig. Min uppfattning om Mu har alltid varit att det, som det står i manuskript Troano, var "jordkullarnas land". Den detaljerade beskrivningen av liten bergstopp vid havet tillhör uppenbart inte det mönster jag kan ha tillfört stenflisorna. Personbeskrivningarna avviker också från mina föreställningar som nog varit att den tidens människor var oss mycket lika.

Totalt tycker jag att undersökningen är mycket lyckad och på ett gott sätt bekräftar den förmodade historia jag redan före tillskrev min sten.

BOKRECENSIONER

UNDER EVIGA STJÄRNOR

Anna-Lisa Helle, *Under eviga stjärnor* (Eden bokförlag, 28:50).

Fullt logiskt är det första som möter oss i denna mycket intressanta samling av utblickar över mänsklighetens historia och forntida kulturer ett namn på ett land som först under det senaste decenniet börjat bli mer allmänt känt, nämligen: Landet Mu — människans moderland.

Första gången Mu nämndes i tryck i vårt land torde ha varit på nyåret 1964 då Värld och Vetande hade en artikel i ämnet. Sedan kom I. Troëngs *Kulturer före istiden* med en översikt över de tertiära kulturerna och deras ursprungsland Mu. Så kom E. Wilcox' *Mu — den sjunkna kontinenten*, och nu möter vi i Anna-Lisa Helles bok värdefulla synpunkter på den första globala religionen — Mus och Atlantis' religion.

Vi har viss anledning hoppas att de fortgående analyserna av mänmaterial skall medföra en fokusering av det allmänna intresset på Atlantis-Mu-katastrofen och de försvunna högkulturerna. Sambandet Mu-månen (Mu på engelska uttalas moo som i måne: moon) är numera väl klarlagt, och därmed är det många gåtor som får sin lösning.

Fru Helles bok ligger dock på ett annat plan, och jag kan inte neka mig att göra ett citat som jag tycker på ett utmärkt sätt visar både den höga nivån i de gamla högkulturernas religion och de svårigheter man redan på Mose tid i Egypten hade att upprätthålla intresse och aktning för det värdefulla i kulturarvet. I en papyrus från farao Seti den andres tid står det:

»Se, är det inte upptecknat i denna rulle? Läs, ni som finner detta i kommande tider, om edra gudar givit er förmåga här-till. Läs nu, framtidens barn, och lär det förgångnas hemligheter, som är så avlägsna från er och i sanning ändå så nära.

Människan lever inte blott en gång för att gå hädan för alltid. Hon lever många gånger, på många platser, ehuru inte alltid i denna värld. Mellan varje tillvaro finns en slöja av mörker. Porten kommer till sist att öppnas så att vi får se alla de kamrar genom vilka vi vandrar allt ifrån begynnelsen. Vår religion lär oss att vi lever evinnerligen. Eftersom evigheten inte har något slut, kan den inte ha någon början, den är en cirkel. Om därför det ena är sant, nämligen att vi har evigt liv, så måste också det andra vara sant, nämligen att vi alltid levat.

I den tid, som var för länge sedan, innan prästerna förvandlat människornas tankar till stenblock för att därav bygga helgedomar till tusen gudar, höll många

denna slutsats för sann, liksom de höll före att det blott fanns en enda Gud.

Det tycks människorna som om Gud har många ansikten, och de svär på att det ansikte, som de själva ser, är den ende sanna Guden. Ändå har de alla fel, ty alla är sanna.»

Som vi ser av detta citat är klarhet och logisk skärpa väl förenade med djup insikt och tolerans. Den tolerans, som de stora kulturernas efterklangperioder i så hög grad saknat, grundar sig på en intelligent uppfattning om att varje människa är en speciell individ, unik i universum. Vi kan jämföra med ett tibetanskt tänkespråk som Rampa återberättar från portalen till ett kloster: »Tusen munkar — tusen religioner».

Vi finner i Anna-Lisa Helles bok intressanta avsnitt inte bara om Mu, Atlantis och Egypten — även Mayafolkens tänkande belyses liksom forniranska och fornindiska tankegångar.

Ivan Troëng

EN ÖRTBOK

Bokförläggare Gösta Nyblom i Uppsala har sammanställt en liten örtbok, *Örter som botar*. 36 medicinalväxter har tagits med, och uppgifterna om dem är hämtade ur svenska, tyska, engelska och franska örtböcker.

Såvitt bekant bryr sig nutidens läkare och apotekare inte mycket om örter och växter. De anser att de med framställning av syntetiska mediciner har fått effektivare medel än dem moder natur kan skänka. Det är dock inte osannolikt att attityden till örter kommer att ändras. Örter bota förmåga har i alla tider varit föremål för stort intresse från hälsosökare, folkliga och även vetenskapliga läkares sida, och kanske skall gångna tiders upptäckter på det här området visa sig vara mera värda än den nutida medicinen hittills har trott.

Boken kostar 12:50 och kan köpas i bokhandeln eller direkt från Nybloms förlag, S:t Olofsgatan 10 A, Uppsala.

BREV

Lund 22.2.70.

Red. Sven Magnusson.

Häromdagen råkade ett exemplar av Pauwels & Bergiers bok i översättning, »Vår fantastiska värld», falla i mina händer när jag genomströvade ett litet bibliotek. Jag måste erkänna att det blev en besvikelse.

Översättningen är beskuren till nära nog oigenkännlighet. Sammanlagt har väl c:a

30 % av boken strukits (eller c:a 150 sidor); — dvs det är inte hela avsnitt eller kapitel som strukits, utan man har strukit ett ord här och ett ord där, en mening här och en mening där, ett stycke här och ett stycke där — och enligt min personliga mening har både klarheten och en del av sammanhanget i boken gått förlorat.

Det av mig, i den lilla artikeln jag översände till Er, citerade exemplet »Titanic» stämmer inte heller med den svenska upplagan. Såväl 1960 som 1967 års franska upplagor ger dock samma uppgifter. Enligt dessa bör texten lyda som följer:

»År 1898 beskrev en amerikansk science fiction-författare, Morgan Robertson, ett jättefartygs förlisning. Detta uppbyggda skepp hade ett displacement på 70.000 ton¹⁾, var 800 fot långt och hade 3000²⁾ passagerare ombord. Det var försett med tre propellrar. På sin jungfruresa kolliderade det en aprilnatt i dimma³⁾ med ett isberg och sjönk. Dess namn var The Titan.

Titanic, som långt senare⁴⁾ skulle komma att sjunka under liknande omständigheter, hade ett displacement på 66.000 ton⁵⁾, var 828,5 fot lång, förde 3000 passagerare⁶⁾ och var försedd med tre propellrar. Katastrofen ägde rum en aprilnatt.»

¹⁾ Den danska uppl. ger siffran 75.000 ton, och den svenska uppl., som mer synes vara en översättning av den danska än av den franska editionen, ger samma siffra.

²⁾ Den svenska uppl. ger siffran 8000, vilket troligen är ett feltryck.

³⁾ »dans la brume» — denna uppgift har som så mycket annat bortfallit i den svenska upplagan.

⁴⁾ Som ex. på den danska upplagens fria översättningsform kan påpekas att originalet inte uppgår årtalet då Titanic sjönk. Den sv. uppl. har, nästan slaviskt, anammat alla de friheter som den danske översättaren tagit sig, vilket är egendomligt.

⁵⁾ Den svenska upplagan har här siffran 60.000, vilket är fel.

⁶⁾ Den danska uppl. har här korrigerat originalets misslyckade approximering. Den korrekta siffran är alltså 2207. (Räknar man också in antalet fripassagerare blir siffran 2224.) Den svenska uppl. ger siffran 2307, vilket är fel. (Tyvärr kan det ganska genomgående sägas att den svenska uppl. handskas vårdslöst med siffror. Jag har t. ex. upptäckt flera årtal, som är fel i den sv. uppl. men korrekta i originalet.)

Jag beklagar att jag inte lyckats uppbära Morgan Robertsons bok så att jag kunnat ge självkontrollerade uppgifter.

Hälsningar
Sven Rosén

Allmer populära

manastrålande

LAPIS LINGUA

den mexikanska, tjugigt turkosskimrande

"TUR-smyckestenen"

från Sierra Madres inre — se SÖKAREN nr 1, 1964! — lovordad av framstående psykometriker och pendelspecialister, kan erhållas genom H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, 113 31 Stockholm Va. Tel. 33 19 32. Många positiva uttalanden om L. L. finns av lyckliga ägare.

HEALING

I februari visade TV ett program om spiritualismen. Man fick se och höra en seans i Hallsberg, en intervju med Astrid Gilmark, ett samtal mellan henne, Berndt Hollsten och två i sammanhanget ganska ovidkommande personer, Ström och Deminger. Vidare gavs bl. a. glimtar från spiritualismen i England med healing. Man fick höra sakkunniga kommentarer av Birger Qvarnström, Martin Johnson och Hjalmar Sundén.

Våra vänner Gilmark och Hollsten, som är kända, ivriga företrädare för den svenska spiritualismen och flitiga föredragshållare, överraskade med att säga att försök med healing, d. v. s. botande med andlig kraft, var något olämpligt. De sjuka skulle gå till legitimerade läkare i stället.

I England, där spiritualismen har stor utbredning, är healing en inom rörelsen väsentlig och av massmedia uppmärksammas verksamhet. Där finns en stor mängd spiritualistiska helare — med Harry Edwards i spetsen — och det anordnas t. o. m. då och då massmöten med healing. Även behandling av djur förekommer. Och det förefaller vara väl konstaterat att healing många gånger har effekt. Det har i denna tidsskrift varit åtskilligt skrivet om healing under årens lopp, och för min del är det klart att denna behandlingsform bör användas och noga studeras.

Man skall lägga märke till att det inom spiritualismen knappast finns någon exalterad, överstark tro av det slag som inom en del frireligiösa kretsar lett till tragiska händelser genom att svårt sjuka människor försummat att besöka läkare. Den spiri-

tualistiska miljön är lugnare, och det är här inte fråga om helbrägdagörelse genom tro utan om en andlig kraft som verkar oavsett patientens inställning. Det kan därför aldrig vara fråga om att healing — i motsats till läkares mediciner — kan vara någonting skadligt.

Om det skulle vara riktigt som Astrid Gilmark sa att läkarvetenskapen står på en så hög nivå, är det förhållandet i så fall oväsentligt i detta sammanhang. Ty om healing verkar, är det riktigt att använda det. **Healingens värde kan ju inte avgöras med hänvisning till vad läkarvetenskapen kan utföra utan endast av vad den själv kan uträtta.**

Det bör också sägas att en stor del av de patienter som uppsöker spiritualistiska helare i England tidigare har sökt legitimerade läkares hjälp men inte blivit friska.

Och det är ett minst sagt tveklaktigt påstående att den officiella medicinen står högt. (Den är långsamt på väg.) Dess företrädare förstår sällan att sjukdomar främst beror på fel i föda, levnadssätt, livsmiljö. Det nuvarande piller-, drog- och spruttänkandet inom medicinen är enligt min uppfattning i grunden oriktigt.

Jag hoppas att en god healingverksamhet skall kunna utvecklas i Sverige och studeras av intresserade forskare. Men man får observera att healing långt ifrån alltid har märkbar effekt.

Sven Magnusson.

VAD ÄR VEDANTA? (forts.)

Den yttersta Verkligheten är enligt vedanta Brahman, som är det allomfattande, universella jaget. Brahman utan egenskaper — Nirguna Brahman — kallas i Upanishaderna Det. Men Brahman personliga aspekt kallas "Han" eller Gud. I detta väsen existerar allt.

Människan är gudomlig. Hennes själ är Guds själ, hennes jag är Guds jag. Hon har inom sig en del av den oändliga kraften och intelligensen, som finns hos det eviga, oändliga väsendet. Den individuella själen, Atman, är gudomlig och oförgånglig. Det som är "jag" i botten av personligheten, kan inte dö men det uttrycker sig i en mångfald olika former, i död materie, växter, djur, människor...

Vedanta är ingen religion som grundar sig på en persons gudom-

liga uppenbarelse, såsom fallet är med kristendomen, judendomen, Islam (och buddhismen). Vedanta är en religiös filosofi som är grundad i många rishiers, visa mäns, identiska inre, intellektuella skådande av verkligheten — för första gången långt tillbaka i forntiden.

En vedantist tror inte på vedaskrifterna på så sätt att de skulle ge en gudomlig kunskap som är ofattbar för människan och som skänkts av en högre makt. Nej, han tror på de urgamla skrifterna därför att han med sin egen tanke uppfattar dem som riktiga. Han inser deras sanning, accepterar dem utifrån en intellektuell förståelse.

Intet är enligt Vedanta verkligt utom Brahman. Materiens former, sinnevärlden, är en illusorisk verklighet, eftersom materien existerar endast som föreställningar

i Atman-Brahman. Illusionernas värld kallas maya.

En vedantist har ett positivt intresse för alla de stora världsreligionerna och för de stora profeterna och lärarna. Han ser den gudomliga gnistan i dem alla. Inom varje religion finns en del sanning och en del okunnighet, men de har alla del av det gudomliga ljuset och kan alla vara vägar mot sanningen. Olika tider, kulturer, raser och temperament har gett upphov till olika religioner och olika tolkningar av religionerna. Olika människors tanke har på olika sätt sträckt sig mot det höga som de anat bortom sin förmåelse- och fattningsförmåga. En vedantist undviker att betona de skillnader som finns mellan religionerna. Han stannar inför likheterna och de sanningar eller glimtar av sanningar som finns hos dem.